Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς πάρεχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15:—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ἰανουαρίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 3

ΤΟ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

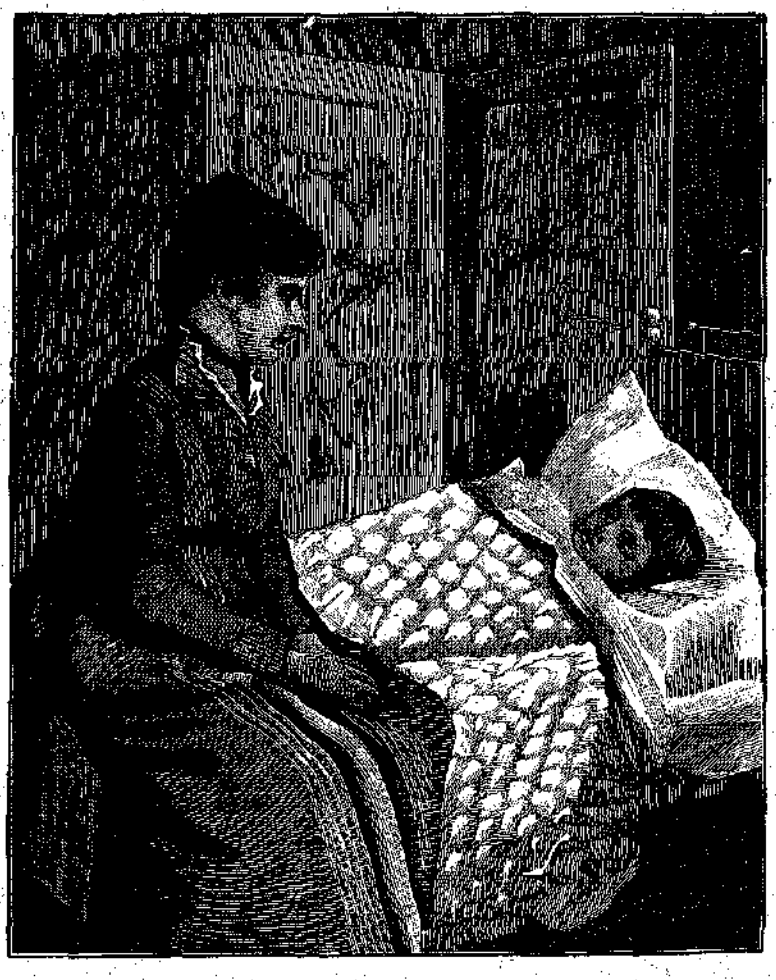

Ὁ Γιαννάκης διὰ νὰ ποκοιμηθῇ θέλει πρῶτα νὰ κούσῃ ἕνα παραμῦθι.

Καὶ ἡ μητέρα του κάθε βράδυ, ἀφ' οὗ τὸν βάλῃ εἰς τὸ κρεββάτι, κάθεται σιμά του καὶ ἀρχίζει :

«Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦταν μιὰ γρηά. . .

— Παιδιὰ δὲν εἶχε, οὔτε γέρο ! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ὄχι, παιδιὰ δὲν εἶχε, οὔτε γέρο, ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Εἶχε ὅμως ἕνα κάτασπρο καὶ μαλλιαρὸ σκυλάκι. . . .

— Καὶ τὸ σκυλάκι ἔκανε *γαῦ ! γαῦ ! γαῦ !* λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Καὶ τὸ σκυλάκι, ναί, ἔκανε *γαῦ ! γαῦ ! γαῦ !* ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Εἶχε ἀκόμη ἕνα προβατάκι, κάτασπρο καὶ μαλλιαρό. . . .

— Καὶ τὸ προβατάκι ἔκανε *μπέ ! μπέ !* μπέ λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ναί· καὶ τὸ προβατάκι ἔκανε *μπέ ! μπέ! μπέ !* ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Εἶχε ἀκόμη κ' ἕνα καναρινάκι μέσα 'ς ἕνα κλουβί. . . .

— Δὲν ἦταν ὅμως κάτασπρο καὶ μαλλιαρὸ τὸ καναρινάκι ! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ὄχι· τὸ καναρινάκι ἦταν κατακίτρινο, λέγει ἡ μητέρα.

— Καὶ τὸ καναρινάκι ἔκανε *τσίου ! τσίου ! τσίου !* λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Καὶ τὸ καναρινάκι ἔκανε *τσίου ! τσίου! τσίου !* ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Αὐτὰ τὰ ζῷα τάγαποῦσε πολὺ ἡ γρηὰ καὶ τὰ ἐπεριποιεῖτο σὰν παιδιά της. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα τὴν ἀγαποῦσαν σὰν μητέρα των καὶ ἦσαν ἀγαπημένα μεταξύ των σὰν ἀδέλφια.

— Καλὰ παιδιά ! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ναί· πολὺ καλὰ παιδιά, ἐπαναλαμβάνει ἡ μητέρα. Δὲν ἐμάλωναν ποτέ. Τὸ καναρινάκι ἔδινε ἀπὸ τὴ ζάχαρί του εἰς τὸ προβατάκι καὶ τὸ προβατάκι ἔδινε ἀπὸ τὸ χορτάρι του εἰς τὸ σκυλάκι. Τὸ σκυλάκι πάλιν ἐμοίραζε τὸ κρέας του μὲ τὰ ἀδέλφια του καὶ μολονότι οὔτε τὰ καναρίνια οὔτε τὰ πρόβατα τρώγουν κρέας, ἐκεῖνα ἔτρωγαν πάντα ἀπὸ ὀλίγον, διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸ σκυλάκι. Ἔτσι ἐπερνοῦσαν λαμπρὰ καὶ ἡ γρηὰ τὸ εἶχε κρυφὸ καμάρι. Μιὰ ἡμέρα ὅμως τῆς ἦλθε τῆς γρηᾶς νἀγοράσῃ καὶ ἕνα γουρουνάκι . . . . ἕνα γουρουνάκι παχουλὸ καὶ ροδοκόκκινο. . . ναί, ἕνα γουρουνάκι παχουλὸ καὶ ροδοκόκκινο. . . .»

Καὶ ἡ μητέρα κοντοστέκεται διὰ νὰ της εἰπῇ ὁ Γιαννάκης: «Καὶ τὸ γουρουνάκι ἔκανε *γρούτς! γρούτς! γρούτς!*»

Ἀλλ' οὔτε φωνή, οὔτε ἀκρόασις ! Ὁ Γιαννάκης ἔχει ἀποκοιμηθῇ.

Τότε ἡ μητέρα ἀφίνει τὸ παραμύθι, σηκόνεται, τὸν σταυρόνει, τὸν φιλεῖ σιγὰ-σιγά, τὸν σκεπάζει καὶ φεύγει.

Αὐτὸ ἐγίνετο κάθε βράδυ. Λυποῦμαι ποῦ δὲν ἠμπορῶ νὰ σας εἰπῶ ὅλον τὸ παραμύθι, διότι ποτὲ ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη δὲν το ἐτελείωσε. Κάθε βράδυ εἰς τὸ ἴδιον μέρος τοῦ παραμυθιοῦ τὸ παιδάκι της ἀπεκοιμᾶτο.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 9).

Ὁ Ἕκτωρ ἤρχισε τότε τὴν ἱστορίαν του. Τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχεν ὑπάγει εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ πολίτου Πομπόνη, ὅπου τὸν εἶχε στείλῃ ἡ κυρὰ-Τερέζα, ἡ πλύστρα, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας ἔμενε τὸ παιδίον. Τρεῖς ἄνθρωποι, καθήμενοι εἰς ἕνα τραπέζι, ἔπιναν μαζὶ καὶ συνωμίλουν. Ὁ Ἕκτωρ ἤκουσε τὸ κυριώτερον μέρος τῆς συνομιλίας των. Τὴν ἄλλην ἑσπέραν, εἰς τὰς ἐννέα ἀκριβῶς, ἐπρόκειτο νὰ συναντηθοῦν παρὰ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου μ' ἕνα κάποιον ἀπεσταλμένον ἐξ Ἀγγλίας, ὁ ὁποῖος ἦτο «φορτωμένος λίρες» καθὼς ἔλεγαν, καὶ θὰ τοὺς ἔδιδεν ὅσας ἤθελον, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ φονεύσουν τὸν Αὐτοκράτορα.

— Τόσῳ μόνον ξεύρω, ἐπρόσθεσε τὸ παιδίον· γιατὶ ἴσα-ἴσα ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐμβῆκε μέσα ὁ Πέτρος, ὁ γυιὸς τοῦ Πομπόνη. Εἶνε κακὸ παιδί, ὅλῳ πειράζει, ὅλῳ μαλόνει, καὶ δὲν τὰ ἔχουμε καλά. Γιὰ νὰ μὴ με ἰδῇ λοιπὸν ἐκεῖ καὶ γίνῃ πάλι κανένας καυγᾶς, ἐκρύφθηκα σὲ μιὰ παράμερη γωνιά, ὡς πού νὰ μου δώσῃ ἡ κυρὰ-Πομπόναινα τὰ ρούχα τῆς πλύσης, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὰ φέρω 'στὴν κυρὰ-Τερέζα. Ἐγύρισα 'ς τὸ σπίτι καὶ ὅλη τὴ νύκτα ἐσυλλογίζουμουν αὐτὰ ποὺ ἄκουσα. Τὸ πρωΐ, μόλις ἔφεξεν, ἐξεκίνησα ἀπὸ τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας καὶ μιὰ καὶ δυό, ἴσα 'στὸ Σαὶν-Κλοὺ, γιὰ νὰ εὑρῶ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ τοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα. Γιατὶ ἐγώ, ἄ, δὲν θέλω νὰ σκοτωθῇ ὁ Αὐτοκράτωρ! Ἂν ὁ Αὐτοκράτωρ σκοτωθῇ, τότε πῶς θὰ με πάρῃ κ' ἐμένα 'στὸ στρατό του, ὅπως ἐπῆρε τὸ Μιχάλη, τὸν Πέτρο καὶ τὸν Περόλλη, ποῦ ἄφησε τὸ ἕνα του πόδι 'στὴν Ἀουστερλίτσης;

— Ὥστε λοιπὸν θέλεις νὰ γίνῃς στρατιώτης; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἅμα τὸ παιδίον ἐτελείωσε τὴν ἱστορίαν του.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἕκτωρ· ὁ πατέρας μου ἦταν στρατιωτικός, καθὼς μοῦ λέγει ἡ κυρὰ-Τερέζα. Τὰ παιδιὰ τῆς γειτονειᾶς μὲ λέγουν πρίγκηπα καὶ μικρὸ ἀριστοκράτη· ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι πρίγκηπας, γιατὶ οὔτε ὁ πατέρας μου ἦταν. Ἀλήθεια, ὁ πατέρας μου ἦταν κόντες· ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν πολυσκοτίζομαι. Ὁ πατέρας μου ἦταν στρατιώτης· λοιπὸν στρατιώτης θὰ γίνω κ' ἐγώ! Μένω 'στὸ σπίτι τῆς κυρὰ-Τερέζας, τῆς πλύστρας, εἰς τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας, καθὼς σας εἶπα· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μείνω πειὰ ἐκεῖ· θέλω νὰ πάγω 'στὸ στρατὸ καὶ μιὰ μέρα, ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νὰ γίνω καὶ πρίγκηπας ἀληθινός,— φθάνει νὰ θέλῃ ὁ Αὐτοκράτωρ. Ἔτσι λέει ἡ Βαβέττα.

— Καὶ πειὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Βαβέττα; ἠρώτησεν ὁ Ναπολέων.

— Εἶνε ἡ ἀνεψιὰ τοῦ μπάρμπα-Φραγκίσκου τοῦ σιδερᾶ. Μένει μαζί του, γιατὶ ὁ πατέρας της, στρατιωτικὸς καὶ αὐτός, ἐσκοτώθηκε 'στὴ μάχη τῆς Ἀουστερλίτσης.

— Ἀ! ἔτσι; εἶπεν ὁ Ναπολέων.

— Μάλιστα εἶνε τὸ πειὸ εὔμορφο καὶ τὸ πειὸ χαριτωμένο κοριτσάκι τῆς γειτονειᾶς μας· ἐξηκολούθησεν ὁ Ἕκτωρ. Ὁ Πέτρος, ἐκεῖνο τὸ παληόπαιδο, τὴν πειράζει καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος κάθε τόσῳ νὰ τὴν ὑπερασπίζωμαι. Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ξέρω τὰ παιδιά που πειράζουν τ' ἀδύνατα καὶ τ' ἀνυπεράσπιστα πλάσματα!

— Σωστὸς ἱππότης! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ γελῶν. Ὥστε λοιπόν, θέλεις νὰ πολεμήσῃς ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅπως ὁ πατέρας σου ἐπολέμησεν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως; Πολὺ καλά! θὰ το ἰδοῦμεν καὶ αὐτό . . . Ἴσως μίαν ἡμέραν πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σου . . . Ἀλλὰ δὲν μου λὲς πρῶτα, πῶς ἐσύ, ὁ υἱὸς τοῦ κόμητος Ἄλβα, κατήντησες νὰ κατοικῇς εἰς τὸ σπίτι μιᾶς κυρὰ-Τερέζας;

— Ὦ, τὰ πράγματα εἶνε λιγάκι μπερδεμένα! Φαίνεται, ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς Τερέζας, ὁ Μαθιὸς Μορέν, ἦταν ἄλλη φορὰ 'ς τὸ σπίτι μας κηπουρὸς ἢ θυρωρός, δὲν ξεύρω κ' ἐγὼ καλὰ-καλά. Ὅταν σκοτώθηκε ὁ πατέρας μου, ὁ Μαθιὸς μ' ἐπῆρε μαζί του εἰς τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ μὴν πάθω τίποτε, γιατὶ ἐκεῖκάτω ὁ πόλεμος ἐξακολουθοῦσε καὶ ἐκαταπατοῦσαν τὰ κτήματα καὶ ἔκαιαν τοὺς πύργους. Καλὸς ἄνθρωπος ὁ Μαθιός' μ' ἀγαποῦσε πολύ, κ' ἐγὼ τὸν ἀγαποῦσα. Εἶνε δυὸ χρόνια τώρα ποῦ πέθανε καὶ ἔμεινα μονάχος μὲ τὴν Τερέζα. Αὐτὴν ὅμως δὲν την ἀγαπῶ. Μ' ἔχει γιὰ νὰ της κουβαλῶ τὰ ρούχα τῆς πλύσης. Μὰ εἶνε δουλειὰ τώρ' αὐτή; . .

— Προτιμᾷς νὰ γίνῃς στρατιώτης, ἔ; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Ἀμ θέλει ρώτημα;

— Καλά . . . Εἶπες λοιπὸν ὅτι ἀπέξω ἀπὸ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι θὰ συναντηθοῦν μὲ τὸν ἀπεσταλμένον τῆς Ἀγγλίας;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε· ἀπόψε εἰς τὰς ἐννέα ἀκριβῶς! ἀπήντησε τὸ παιδίον, ἐν ᾧ ὁ Αὐτοκράτωρ κατέγραφεν εἰς ἓν σημειωματάριον τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἔλαμβανεν, ὁ δὲ μικρὸς Κάρολος, βαρυνθεὶς πλέον νὰ περιμένῃ κατὰ τὴν μακρὰν αὐτὴν συνομιλίαν, ἔσυρε τὸν θεῖόν του ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς ρεδιγκότας, κλαυθμηρίζων ὁλονέν:

— Τὸ ντεντέ, παππού! Τὸ Καρολάκι θέλει πάλι ντεντέ! . . Καβάλλα μὲ τὸ ἀρνί, θεῖε Μπίμπη! . . .

Ἀλλ' αἱ δορκάδες, ἀφ' οὗ εἶδον ὅτι δὲν ταις ἔδιδον πλέον ἀπὸ τὴν προσφιλῆ των κόνιν, ἀπελπισθεῖσαι, εἶχον ἀπομακρυνθῇ πρὸ πολλοῦ· ὁ δὲ θεῖος Μπίμπης κατεῖχετο ἀπὸ σκέψεις πολὺ διαφόρους ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἀπησχόλουν τὸ πνεῦμα τοῦ παιδίου.

Ἡ ἀργυρᾶ συρίκτρα ἀντήχησε πάλιν ὀξύ,—καὶ πάλιν προσέτρεξαν οἱ δασοφύλακες.

— Ὁδηγήσατε αὐτὸ τὸ παιδὶ εἰς τὸν ἀρχιμάγειρον, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Νὰ το βάλῃ νὰ φάγῃ καλὰ καὶ νὰ του δώσῃ ἕνα χρυσὸ ναπολεόνι. Κατόπι νὰ το στείλῃ ἐστὸ σπίτι του μ' ἐν' ἁμάξι. Καὶ σὺ πρόσεξε! εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸ παιδίον· νὰ μὴν εἰπῆς σὲ κανένα οὔτε λέξιν, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μου διηγήθης· οὔτε εἰς τὴν κυρὰ-Τερέζαν, οὔτε εἰς τὴν Βαβέττταν!

— Οὔτε εἰς τὴν Βαβέττταν, Μεγαλειότατε! ἀπήντησε τὸ παιδίον.

— Θὰ λάβω τὰ κατάλληλα μέτρα νὰ μάθω, ἂν αὐτὰ ποὺ μου εἶπες εἶνε ἀληθῆ. Καὶ ἂν πραγματικῶς μοῦ προσέφερες ἐκδούλευσιν, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σε λησμονήσω. Ὁ θεῖος Μπίμπης δὲν λησμονεῖ ποτὲ τίποτε! Ἀλήθεια, Ὑψηλότατε; ἠρώτησε στραφεὶς πρὸς τὸν μικρὸν βαστλόπαιδα.

— Ὁ θεῖος-Μπίμπης ξεχνᾷ νὰ βάλῃ τὸ Καρολάκι 'στὸ ντεντέ! ἀπήντησε τὸ παιδίον.

— Ἀ, ναί! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ γελῶν. Αὐτὸ το ἐξέχασε, πραγματικῶς! Καὶ δράξας τὸ παιδίον, τὸ ἐκάθησε καβάλλικευτὰ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν του ὤμων καὶ ἤρχισε νὰ καλπάζῃ κατὰ μῆκος τῆς δενδροστοιχίας, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐξέπεμπε κραυγὰς ἐνθουσιώδεις.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἕκτωρ ἠκολούθει τὸν δασοφύλακα εἰς τὰ μαγειρεῖα, εἰς τὸ διαμέρισμα τῶν παραμαγείρων. Ἐκεῖ τῷ παρέθεσαν φαγητά, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἔφαγεν εἰς τὴν ζωήν του· τῷ ἔδωσαν ἓν χρυσοῦν ναπολεόνιον, τὸ ὁποῖον ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε· κατόπι τὸν ἀνέβασαν εἰς μίαν ἅμαξαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἕως τώρα τῷ συνέβη· καὶ οὕτως ὡς πρίγκηψ ἀληθινὸς ὁ πρίγκηψ τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἀλλ' ἐκεῖ τὸν ἐπερίμενον δυσαρέσκειαι καὶ ἀπογοητεύσεις. Κατ' ἀρχὰς ἡ ἅμαξα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατῆλθεν, ὡς καὶ τὸ ναπολεόνιον, ἐκίνησαν τὴν προσοχὴν κατὰ τρόπον ἀρκετὰ εὐχάριστον καὶ τιμητικὸν δι' αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἴδῃ καὶ τὴν ἀντίθετον ὄψιν τοῦ νομίσματος...

Ἡ κυρὰ-Τερέζα ἐν πρώτοις τοῦ κατέσχε τὸ ναπολεόνιον καὶ ἔδραξε τὴν περίστασιν νὰ προφητεύσῃ — ὅπως ἄλλως τε τὸ ἔκαμνε συχνά, — ὅτι αὐτὰ ὅλα θὰ εἶχαν πολὺ κακὸν τέλος. Ἀπήντησε νὰ τῇ διηγηθῇ ὁ Ἕκτωρ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ ὅ,τι τῷ εἶχε συμβῇ· ἀλλ' ὁ νεανίσκος, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, ἠρνήθη νὰ εἴπῃ μόνον ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὸ Σαὶν-Κλοὺ, ὅτι εἶδε τὸν Αὐτοκράτορα καὶ ὅτι ὡμίλησε μαζί του. Καὶ αὐτὴ ἡ Βαβέττα, εἰς τὴν ὁποίαν συνήθως ἐνεπιστεύετο τὰ πάντα, δὲν κατώρθωσε νὰ μάθῃ τίποτε περισσότερον. Καὶ ἐν ᾧ ἡ διήγησις τῶν κατὰ τὸν Αὐτοκράτορα, τὸν μικρὸν πρίγκηπα καὶ τὸ παλάτιον, — ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἴδῃ παρὰ μόνον τὰ μαγειρεῖα, — ἐκίνουν εἰς ἄκρατον θαυμασμὸν τὸ κοράσιον, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἀμφέβαλλε περὶ τῆς φιλαληθείας τοῦ φίλου της, αὐτὴ ἡ ἰδία διήγησις προσέκρουεν οἰκτρῶς κατὰ τῆς δυσπιστίας τῶν ἄλλων παιδίων τῆς γειτονειᾶς. Εὗρον ἐξ αὐτῆς νέαν ἀφορμὴν διὰ νὰ περιγελάσουν τὸν «Πρίγκηπα τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας», ὁ ὁποῖος ἐκαυχᾶτο ὅτι εἶδε τάχα ἐκ τοῦ πλησίον ἀληθινοὺς πρίγκηπας καὶ συνωμίλησε μαζί των! Ὁ Πέτρος Πομπόνης μάλιστα, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφινε νὰ παρέλθῃ εὐκαιρία χωρὶς νὰ δείξῃ τὰς ἐχθρικάς του διαθέσεις, ἔφθασε νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ ναπολεόνιον δὲν ἦτο δύσκολον νὰφηρέθη μὲ τρόπον ἀπὸ τὸ θυλάκιον κανενὸς ἁπλοϊκοῦ ἐπαρχιώτου, χάσκοντος ἀνὰ τὰ παρισινὰ βουλεβάρτα, καὶ προσέθεσεν ὅτι δὲν θὰ ἐξεπλήσσετο διόλου ἂν ἔβλεπε τὴν ἀστυνομίαν εἰσβάλλουσαν αἴφνης εἰς τὴν ὁδόν, διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν λωποδύτην. Ὡς πρὸς τὴν ἅμαξαν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιστρέψῃ, βεβαίως θὰ ἦτο προϊὸν τεχνάσματος ἢ στοιχήματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκέρδισε μὲ δόλον ὁ Ἕκτωρ, — πράγματα τελοσπάντων ἐντελῶς ἀνάξια λόγου!

Αὐτὰ ἔψαλλεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσήμερον ὁ Πέτρος· τὰ ἐπανέλαβε δὲ τόσας φορὰς, ὥστε ὁ Ἕκτωρ δὲν ἠμπόρεσε πλέον νὰ κρατηθῇ καὶ πάλιν ἐπηκολούθησε κρατερά.

Ὅλα τὰ χαμίνια καὶ σχεδὸν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς ὁδοῦ συνηθροίσθησαν διὰ νὰ παρασταθοῦν ὡς μάρτυρες εἰς τὴν μονομαχίαν. Αἱ γνῶμαι τοῦ πλήθους εἶχον διχασθῇ, ὡς πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον θὰ εἶχε, διότι ὁτέ μὲν ἐφαίνετο νικῶν ὁ Ἕκτωρ, ὁτὲ δὲ ὁ Πέτρος. Ἀλλ' ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δεύτερος κατεβάλλετο διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ἦτο ἕτοιμος πλέον νὰ κηρύξῃ ἑαυτὸν ἡττημένον, δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἐπαρουσιάσθησαν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης καὶ συνέλαβον τὸν νικητήν.

— Ἐσὺ δὲν εἶσαι που κατοικεῖς εἰς τῆς κυρὰ-Τερέζας, τῆς πλύστρας; ἠρώτησεν ὁ εἷς.

—Ναί· ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος, ρίπτων βλέμμα δυσπιστίας ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. Διότι, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, ἐθεώρει ὡς ἐχθρόν του πάντα ἀστυνομικόν.

— Ὀνομάζεσαι Ἕκτωρ καὶ εἶσαι υἱὸς τοῦ κόμητος Ἄλβα; ἠρώτησε πάλιν ὁ κλητήρ.

— Ὅλη ἡ γειτονειά το ξέρει, ἀλλὰ καὶ σεῖς, καθὼς βλέπω! ἀπήντησε μὲ τόλμην ὁ Ἕκτωρ.

Ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἐστράφη πρὸς ἕνα ἄνθρωπον μὲ πρόσωπον σκυθρωπὸν καὶ μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, ὁ ὁποῖος ἵστατο δύο βήματα ὄπισθεν.

— Εἶνε τὸ παιδὶ ποῦ ζητοῦμεν, κύριε ἀστυνόμε, εἶπε.

— Πολὺ καλά. Νὰ το πάρετε! διέταξεν οὗτος.

— Ἔμπρός, παιδί μου· ἔλα μαζί μας, εἶπεν ὁ κλητήρ.

— Μαζί σας; ἀνέκραξεν ὁ Ἕκτωρ. Ποῦ θὰ με πᾶτε; καὶ γιατί;

— Αὐτὸ θὰ το μάθῃς ἀργότερα. Μόνον ἔλα!

Καὶ θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἕκτορος, τὸν ἀπήγαγεν, ἀκολουθοῦντος τοῦ ἀστυνόμου καὶ τοῦ ἄλλου κλητῆρος.

Τότε, ἐν ᾧ ἐν ἀπὸ τὰ χαμίνια, τὰ ὁποῖα παρίσταντο εἰς αὐτὴν τὴν σκηνὴν, ἔσπευδε μὲ ἀγρίαν χαρὰν, διότι εἶχε νὰναγγείλῃ δεινά, πρὸς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ὁδοῦ Περγαμηνοποιίας, ὅπου κατῴκει ἡ κυρὰ-Τερέζα, καὶ ἐν ᾧ ἡ Βαβέττα ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητος, βλέπουσα τὸν φίλον της καὶ ὑπερασπιστὴν ἀπαγόμενον εἰς τὴν φυλακὴν ὡς κακοῦργον, ὁ Πέτρος Πομπόνης, κατανικῶν τοὺς πόνους, τοὺς ὁποίους τῷ ἐπροξένουν ἀκόμη οἱ γρόνθοι που εἶχε λάβῃ πρὸ ὀλίγου, ἀνεπήδησε περιχαρὴς καὶ ἐκτείνας ἀπειλητικῶς τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἐχθρόν του, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε ταπεινωμένος ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο κλητήρων, ἀνέκραξε:

— Ποῦ θὰ μου πᾷς, ψευτοπρίγκηπα! Πρίγκηπα τῶν κλεφτῶν! Ἀμ' καλά τα ἔλεγα ἐγώ!

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὴν γνώμην αὐτὴν συνεμερίζοντο οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς συνοικίας, οἱ ὁποῖοι τόσον τὸ ναπολεόνιον, ὅσον καὶ τὴν ἐφ' ἁμάξης ἐπιστροφήν, εἶχον θεωρήσῃ ὡς πολὺ ὕποπτα πράγματα, μεθ' ὅλην τὴν θρυλληθεῖσαν συνέντευξιν μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ἀμ' καλά τα ἔλεγα ἐγώ! ἐπανέλαβον καὶ αὐτοί.

Μολονότι ἠπόρει διὰ τὴν σύλληψίν του, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, ὁ Ἕκτωρ ἠκολούθει τοὺς κλητῆρας χωρὶς ἀντίστασιν καὶ χωρὶς ἐρωτήσεις.

— Τί μ' ὠφελεῖ νὰ ὁμιλῶ, ἐσκέπτετο, ἀφ' οὗ δὲν ἤλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα!

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ βαδίζῃ, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ οὔτε διατί τον συνέλαβον, οὔτε πού τον ἐπήγαιναν.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας Δυπουῆ*.

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

3 Ἰανουαρίου

Πολὺ μοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχὴν μία ἀπόδειξις πληρωμῆς, τὴν ὁποίαν εἶδα σήμερον ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς Διαπλάσεως. Ἡ ἀπόδειξις αὐτὴ ἔγραφεν: «Ἡ φιλόμουσος Ὁμὰς τῶν Ἐπιλέκτων ἐπλήρωσε τὸ ἀντίτιμον μιᾶς ἐτησίας συνδρομῆς . . .» κτλ.

— Τί εἶνε αὐτὴ ἡ «Ὁμὰς τῶν Ἐπιλέκτων»; ἠρώτησα τὴν Διάπλασιν. Πολὺ ἐγωϊστικὴ ὀνομασία διὰ σωματεῖον!

— Ὄχι, μοῦ εἶπεν ἡ Διάπλασις, δὲν εἶνε σωματεῖον. Ἀλλ' ἄκουσε τί συμβαίνει. Εἰς ἓν Δημοτικὸν Σχολεῖον πολλοὶ μαθηταὶ ἐπεθύμουν νὰ λαμβάνουν τὰ φυλλάδιά μου. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ γονεῖς των εἶνε πτωχοὶ καὶ καθεὶς ἐδυσκολεύετο νὰ πληρώσῃ ἀπὸ ἑπτὰ δραχμάς, ἀπετέλεσαν μίαν ὁμάδα, ἔβαλαν ἀπὸ πενῆντα λεπτὰ ὁ ἕνας καὶ μου ἔστειλαν τὴν κοινὴν αὐτὴν συνδρομὴν διὰ τοῦ διδασκάλου των. Τώρα λοιπὸν θὰ λαμβάνουν ὅλοι ἓν φύλλον, τὸ ὁποῖον καθεὶς θὰναγνώσκῃ μὲ τὴν σειράν του. . . Ἔ, δὲν εἶνε μία ὡραία ἰδέα; Καὶ δὲν εἶχε δίκαιον ὁ διδάσκαλος νὰ βαπτίσῃ τὴν φιλόμουσον αὐτὴν ὁμάδα «Ὁμάδα Ἐπιλέκτων;»

— Πραγματικῶς, εἶπα· διὰ νὰ ἔχουν τέσην ἐπιθυμίαν νὰναγινώσκουν τὴν Διάπλασιν καὶ νὰ ἐπινοήσουν τὸν ὡραῖον αὐτὸν τρόπον, σημαίνει ὅτι εἶνε οἱ καλλίτεροι, οἱ φιλομουσότεροι μαθηταὶ τοῦ Σχολείου, καθεαυτὸ δηλαδὴ παιδιὰ διαλεκτά. Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σημειώσῃ κανεὶς τὴν πατρίδα των. Ποῦ εἶνε, σᾶς παρακαλῶ, τὸ Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν «Ὁμάδα τῶν Ἐπιλέκτων;»

— Εἰς τὸν Κοσμᾶν τῆς Κυνουρίας, μοῦ ἀπήντησεν ἡ Διάπλασις.

—

Αὐθημερόν.

Ἐν ᾧ κατέγραφα ἀπόψε τὸν ἀνωτέρω διάλογον, ἐνθυμήθην μίαν ἄλλην συνδρομὴν τῆς Διαπλάσεως, ἐπίσης χαρακτηριστικὴν καὶ ἀξιωσημείωτον.

Τὴν πληρόνει ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνας μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου. Ἔφετος εἶνε εἰς τὴν Β' τάξιν, τοῦ χρόνου θὰ εἶνε εἰς τὴν Γ' ὤ, εἶμαι βέβαιος δι' αὐτό,

διότι εἶνε ὁ καλλίτερος μαθητὴς τῆς τάξεώς του.

Φαντάζομαι πόσον πρέπει νὰ γαπᾷ τὰ καλὰ ἀναγνώσματα ὁ νέος αὐτός, ἀφ' οὗ κατορθώνει νὰ εἶνε συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως» ἐνῷ ὄχι μόνον πλούσιος δὲν εἶνε, ἀλλὰ καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἄπορος, ὥστε ἀναγκάζεται νὰ ἐργάζεται τὴν νύκτα, νὰ πωλῇ κουλούρια, καὶ νὰ ἐξοικονομῇ μόλις ὅσα τοῦ χρειάζονται διὰ νὰ ζῇ λιτότατα καὶ διὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ Σχολεῖον! Καὶ ἂν μ' ἐρωτοῦσε κανείς: «Πότε λοιπὸν εὑρίσκει καιρὸν νὰ μελετᾷ αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ νὰ διακρίνεται μάλιστα εἰς τὰ μαθήματά του, ἀφ' οὗ τὴν ἡμέραν πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον καὶ τὴν νύκτα πωλῇ κουλούρια; Ἐγὼ ἠξεύρω μαθητὰς οἱ ὁποῖοι, ἐνῷ μόνον νὰ τρώγουν κουλούρια ἠξεύρουν, καμμίαν φορὰν δὲν προφθάνουν νὰ μελετήσουν οὔτε τὰ μισὰ τῶν μαθημάτων...»

Πρὸς τὸν κύριον αὐτὸν θὰ παντοῦσα:

— «Ἐγὼ πάλιν ἤθελα νὰ σας ἐρωτήσω, πότε εὑρίσκει καιρὸν νὰ κοιμᾶται αὐτὸ τὸ παιδί! Ὅτι πηγαίνει εἰς τὸ Σχολεῖον τὸ ἠξεύρω· ὅτι πωλεῖ κουλούρια τὸ βλέπω, ὅτι μελετᾷ τὸ συμπεραίνω, ἀφ' οὗ διαπρέπῃ εἰς τὰ μαθήματα. Ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ ὅτι κοιμᾶται πρέπει νὰ εἶμαι βέβαιος, ἀφ' οὗ ζῇ...

Ἔ, κύριέ μου! Φαίνεται ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ὁ πολύτιμος χρόνος δὲν εἶνε τόσον σπάνιος, ὅσον θέλουν νὰ μᾶς τὸν παραστήσουν μερικοὶ ὀκνηροί. Πάντοτε περισσεύει, δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἠξεύρουν νὰ τὸν μεταχειρίζωνται· πάντοτε εὑρίσκει καιρὸν δι' ὅλα, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν θέλησιν νὰ τὰ κάμνῃ ὅλα! Καὶ διὰ νὰ ἰδῆτε ἂν ἔχῃ θέλησιν ὁ περὶ οὗ λόγος νέος, μάθετε ὅτι εἶνε μονόχειρ. Μάλιστα! ἔχει χάσῃ τὸ δεξί του χέρι. Καὶ ἂν δι' ἕνα ἄλλον τὸ δυστύχημα αὐτὸ θὰ ἦτο ἴσως καλὴ πρόφασις διὰ νὰ περιπέσῃ ἑκουσίως εἰς τὴν ἀργίαν, εἰς τὴν ἐπαιτείαν καὶ εἰς τὴν ἀθλιότητα, τὸ καλὸν παιδὶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδειλίασεν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἐργάζεται ὅσον δὲν ἐργάζονται πολλοὶ που ἔχουν καὶ τὰ δύο χέρια· καὶ διὰ τῆς θελήσεως τὸ ἀριστερόν του χέρι, τὸ ὁποῖον ἄλλος μόλις θὰ ἐθεώρει ἱκανὸν νὰ δίδῃ κουλούρια καὶ νὰ μαζεύῃ [illegible] τόσην ἐντέλειαν, μὲ ὅσην ὀλίγα χέρια δεξιά!»

Ὁ κύριος δὲν μου ἀπαντᾷ τίποτε ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν. Καὶ ἐπωφελοῦμαι τῆς στιγμῆς διὰ νὰ σημειώσω ἐδῶ τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μας καὶ νὰ μὴ το λησμονήσω ποτέ: Ὀνομάζεται . . . . . [1]).

— *6 Ἰανουαρίου.*

Τί ὡραῖαι ἡλιόλουστοι ἡμέραι! τί θαυμάσιαι σεληνοφώτιστοι νύκτες! Χειμὼν εἶνε αὐτὸς ἢ ἄνοιξις; Δὲν διεψεύσθησαν ἀκόμη οἱ ἀστρονόμοι, οἱ ὁποῖοι προεῖπον ὅτι ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν θὰ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἠπιωτέρους. Ὁ γέρω-Χειμὼν μᾶς χαμογελᾷ διαρκῶς. Καὶ δὲν ὑπάρχει γλυκύτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ χαμόγελον τοῦ ἀσπρομάλλη. Ἐνθυμοῦμαι τὸν καϊμένον τὸν παπποῦ μου. Τί γλυκὰ που ἐχαμογελοῦσε! . . .

Ὁ καιρὸς εὐνοεῖ ἐξαιρετικῶς τὴν σημερινὴν ἑορτήν. Πῶς λάμπει ἡ ἀκύμαντος θάλασσα, ὅλη χαρὰ ποῦ θὰ δεχθῇ εἰς ἁγιασμὸν τῶν ὑδάτων της τὸν Σταυρόν. Καὶ ὁ οὐρανὸς εἶνε τόσον λαμπρός, τόσον θεῖος, ὥστε νομίζω ὅτι θὰ κούσω μέσα ἀπὸ τὴν κυανόχρυσον ἐκείνην αἴγλην τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ: «Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός!..»

— *Λίθημερόν.*

— Ἄ, σήμερα θὰ σταθῇς νὰ σε νέψω φρόνιμα! ἔλεγεν ἡ μητέρα εἰς τὸν τετραετῆ Μίμην. Νά, σὰν σήμερα ἐβαπτίσθηκε ὁ Χριστὸς εἰς τὸν ποταμὸν Ἰορδάνην . . .

Καὶ ὁ μικρὸς Μίμης, ὁ ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ καὶ πολὺ τὸ νερόν:

— Πῶς θὰ ἐκρύωσε ὁ καϊμένος, χειμῶνα καιρό! . . .

* * *

Σήμερον ἤκουσα κάπου, ὅτι οἱ εὐσεβεῖς Ρῶσσοι δὲν τρώγουν ποτὲ τὰς περιστεράς, διότι ἐν εἴδει περιστερᾶς ἐπεφάνη τὸ ἅγιον Πνεῦμα.

* * *

«Τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀφ' ἡμῶν, Ἀγαθέ!» Ἀλλὰ καὶ τὰ ψητὰ περιστέρια δὲν εἶνε καθόλου ἄσχημα . . .

Νὰ μὴ φθάνῃ ποτὲ μέχρι δεισιδαιμονίας ἡ εὐσέβεια.

Φ.

ΔΑΦΝΗ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν 46ὸν Διγωνισμὸν τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

1) *Σημείωσις τῆς Διαπλάσεως.* — Ἀπήλειψα τὸ ὄνομα, διὰ νὰ μὴ πληγωθῇ ἡ μετριοφροσύνη τοῦ φίλου μου.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Ο ΧΡΥΣΑΕΤΟΣ

Πουλὶ 'ς τὸν Κόσμο δὲν εἶδ' ἄλλο,
σὰν τὸν περήφανο ἀετό.
κορμὶ ὡς μιὰ πῆχυ ἔχει μεγάλο,
ράμφος βραχὺ μὰ δυνατό,
ὀξύ, γρυπὸ καὶ ἀγκυλωτό.

Ἔχει καὶ δυὸ κοντὰ ποδάρια
ὅμως παράπολυ ἰσχυρά·
τέσσερα δάκτυλα μ' ἀχνάρια,
ποῦ ἔχουν ὅπλα φοβερὰ
νύχια καμπύλα, δουβλερά

Σὰν δυὸ φωτιὲς ἔχει τὰ μάτια—
ποῦ καῖν καὶ λάμπουν 'στὴν ὀστιά,
τοῦ αἰθέρος νὰ θωρῇ τὰ πλάτια
καὶ τὰ πελάγη τὰ πλατιὰ
μὲ τὴ σπιθόβολη ματιά!

Κι' ὅταν περήφανος πετάει
μὲ χρυσοπράσινη στολὴ
ἀπὸ τὰ ὄρη, καὶ κυττάει
τεντώνοντας τὴν κεφαλή,
ὅποιος τὸν ἴδῃ θὰ εἰπῇ,
πῶς ἀετὸς εἶνε ἀστραπή. . .

Τέτοιο πουλὶ μὲ τόση χάρι
ὅλα τὰ μέτρητα πουλιὰ
τὸ λὲν πετούμενο λιοντάρι,
τὸ προσκυνοῦν σὰν Βασιλιά!

Ι. Γ. Γιαννουκος

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Τόσον ὁ Μικρὸς Ἱππεὺς ὅσον καὶ ὁ μεγάλος πρέπει νὰ ἐνθυμῆται: ὅτι τὸ πέταλον ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὸ καρφίον, τὸ ἄλογον περισσότερον ἀπὸ τὸ πέταλον, καὶ ὁ καβαλλάρης περισσότερον ἀπὸ τὸ ἄλογον.

Πόσον εἶνε γλυκεῖα ἡ Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας γνωρίζουν—καθὼς λέγει ὁ Δάντης,—μόνον ὅσοι ἀρνοῦνται τὴν ζωήν των χάριν αὐτῆς.

Ἡ δόξα δὲν εἶνε τὸ γλυκύτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, Πικρὰ ἡ Δάφνη ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι.

Δὲν ὑπάρχει εὐγενέστερον καὶ πολυτιμότερον κόσμημα, ἀπὸ τὴν Ὡραίαν Ἀνθοδέσμην τῶν προτερημάτων.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 12).

«Ἡ Καρλόττα καὶ ἡ Μαργαρίτα εὕρισκαν ἐπίσης τὴν μητέρα μου πολὺ αὐστηρὰν πρὸς ἐμέ. Ὅταν τὴν ἔβλεπαν νὰ με κτυπᾷ, τὴν ἐκτυποῦσαν καὶ αὐταὶ διὰ νὰ με ἀφήσῃ. Τότε ὁ μεγάλος των ἀδελφὸς Ἰωσήφ, ὁ βοσκός μας, τὰς ἐκτυποῦσε καὶ αὐτάς, διὰ νὰ φήσουν τὴν ἀγαπητήν του Εὐμορφούλαν. Εἰς τὰς φωνὰς των ἔτρεχεν ἡ κυρία Μίλχ καὶ ἐκτυποῦσε τὸν Ἰωσήφ, διὰ νὰ φήσῃ τὰ κορίτσια της . . . Ἀλλὰ τὸ κακὸν ἐσταματοῦσεν ἕως ἐδῶ, διότι κανεὶς δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κτυπήσῃ τὴν κυρίαν Μίλχ. Μόνον ὁ ἄνδρας της, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο δὰ καὶ τόσῳ πολὺ τρυφερός, ἠμποροῦσε νὰ το κάμῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἔλειπε συνήθως ἀπὸ τὸ σπίτι.

«Ἡ κυρία Μίλχ, μολονότι καλὴ γυναῖκα καὶ καλὴ μητέρα, εἶχε τὸ χέρι πολὺ εὔκολον. Καὶ εἰς ὅσους τὴν ἐμέμφοντο δι' αὐτό, ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶχε καιρὸν νὰ λέγῃ λόγια καὶ νὰ κάμνῃ ἠθικὰς διδασκαλίας εἰς τὰ παιδιά της· ὅτι μία ξυλιὰ δίδεται πολὺ γρηγορώτερα, ὅτι ἕνας μπάτσος εἶνε ἡ συντομωτέρα διδασκαλία, ποῦ ὅλοι την ἐννοοῦν· ὅτι τὴν μὲν ἐπίπληξιν εἰμπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ μὴ την αἰσθανθῇ, ἀλλ' ὅτι τὸ κτύπημα θὰ το αἰσθανθῇ ἐξάπαντος, καὶ ὅτι ἐπιτέλους οὔτε μὲ τὸ ἕνα, ἀλλ' οὔτε μὲ τὸ ἄλλο δὲν πεθαίνει κανείς. Ἡ κυρία Μίλχ λοιπὸν μετεχειρίζετο τὰ παιδιά της ὅπως καὶ ἡ μητέρα μου ἐμέ.

«Εἶχα μεγάλες φιλίες μὲ τὰ κοριτσάκια τῆς κυρίας Μίλχ. Ἤμεθα ἠγαπημένοι ὡς τρεῖς ἀδελφαί, ἐπαίζαμεν μαζὶ ὅλην τὴν ἡμέραν, πότε μέσα εἰς τὸν σταῦλον, πότε εἰς τὸ πράσινον λειβάδι. Ἀλλὰ τὰ κοριτσάκια ἐμεγάλωσαν πλέον ἀρκετὰ καὶ ἡ μητέρα των ἔκρινε καλὸν νὰ τα στείλῃ εἰς τὸ Σχολεῖον. Ὅταν ἐπέστρεφαν εἰς τὸ σπίτι, ἔπρεπε νὰ μελετήσουν τὰ μαθήματά των, νὰ κεντήσουν, νὰ πλέξουν, νὰ βοηθήσουν τὴν μητέρα των. Δι' αὐτὸ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰ ἔβλεπα πολὺ σπανίως.

β'.

«Ὅταν ἔγινα τριῶν μηνῶν μὲ ἀπέκοψαν καὶ ἡ μητέρα μου ἤρχισε πάλιν τὰς περιοδείας της εἰς τὴν πόλιν. Ἡ πελατεία της ἀπετελεῖτο τὸ περισσότερον ἀπὸ παιδιὰ ἄρρωστα ἢ ἀδύνατα. Τὴν ἄλμεγαν ἐμπρὸς εἰς τὰς θύρας, καὶ ἀμέσως τὰ ἀγοράκια καὶ τὰ κοριτσάκια ἔπιναν τὸ γάλα καθὼς ἦτο ζεστὸν καὶ ἀφρισμένον. Τοῖς ἤρεσκε πολύ, καὶ ἐχάϊδευαν τὴν ἄσπρην Εὐμορφούλαν μὲ τὸ μαῦρο κεφάλι. Ὁ Ἰωσὴφ ὡδηγοῦσε τὴν μητέρα μου καὶ τὰς δύο ἄλλας γίδας. Μίαν ἡμέραν μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ τους συνοδεύσω· ἀλλὰ τὸ θέαμα τῶν μικρῶν ἐκείνων ξένων που ἔπιναν τὸ γάλα μου, ἦτο δι' ἐμὲ ἀνυπόφορον καὶ ἤρχισα θρηνώδη βελάσματα. Ἡ μητέρα μου ἐνόησε τί ἠσθανόμην καὶ μου εἶπεν ὅτι εἶνε ἄσχημον πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς ζηλότυπος καὶ ὅτι, ἀφ' οὗ τώρα πειὰ ἐμεγάλωσα καὶ ἠμποροῦσα νὰ τρώγω χορταράκι, τὸ γάλα μοῦ ἦτο περιττὸν καὶ ἔπρεπε νὰ το δίδουν εἰς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο ἀναγκαῖον. Ἀλλὰ μὲ ὅσα μοῦ ἔλεγεν, ἐγὼ ἤμουν τόσον θυμωμένη, ὥστε δὲν ἤθελα νὰκούσω τίποτε καὶ ἅμα εἶδα ὅτι ἡ θλιβερὰ αὐτὴ ἱστορία ἐπανελαμβάνετο εἰς κάθε θύραν, κατελήφθην ἀπὸ μανίαν καὶ ἤρχισα νὰ κουτουλῶ δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ὅλα τὰ παιδιά που ἐπλησίαζαν τὴν μητέρα μου. Ἕνα παιδάκι μάλιστα, ὠχρὸν καὶ ξανθόν, τὸ ἔσπρωξα μὲ τόσην δύναμιν, καθὼς ἦτο ἕτοιμον νὰ πίῃ τὸ γάλα του, ὥστε το ἔρριψα κάτω. Τὸ φλιζάνι του ἔσπασε, τὸ γάλα ἐχύθη καὶ τὸ παιδάκι ἔκαμε ἕνα μεγάλο πρήξιμο εἰς τὸ κεφάλι. Ἡ ἀδελφή του, ἕνα χαριτωμένο μελαχροινὸ κοριτσάκι, ἔγινεν ἔξω φρενῶν καὶ μ' ἐκτύπησε μὲ μίαν ὀμπρέλλαν· ὁ Ἰωσὴφ μ' ἐκτύπησε μὲ τὸ ραβδί του· ἡ μητέρα μου μ' ἐκτύπησε μὲ τὰ κέρατά της· ὅλοι τελοσπάντων μ' ἐκτύπησαν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ παιδάκι που εἶχα ρίψῃ κάτω, καὶ τὸ ὁποῖον μάλιστα τοὺς παρεκάλεσε νὰ μὲ ἀφήσουν γι' ἀγάπη του. Ἡ καλωσύνη αὐτὴ μὲ συνεκίνησε βαθύτατα, μετενόησα πολὺ που ἐκακοποίησα ἕνα τόσῳ καλὸ παιδάκι καὶ ὑπεσχέθην ἀπὸ μέσα μου νὰ το ἀφίνω εἰς τὸ ἑξῆς νὰ πίνῃ τὸ γάλα μου ἥσυχα. Ἀλλὰ δὲν μου ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ δείξω τὴν μετάνοιάν μου· διότι ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν μ' ἐπῆραν ποτὲ πλέον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ σφάλματός μου ἔχασα ἕνα ὡραῖον καθημερινὸν περίπατον.

«Καὶ μ' ἐκτύπησε μὲ μίαν ὀμπρέλλαν.» (Σελ. 21, στήλ. γ').

«Ἐπέρασε πολὺς καιρὸς ἕως νὰ ξεχάσουν εἰς τὸ σπίτι τὸ κακὸν φέρσιμον. Διὰ πολλὰς ἑβδομάδας δὲν μ' ἔλεγαν Ἀσπρούλαν ἀλλὰ «Διαβολοκάτσικο» — ὅλοι δὲ εἰς τὸ σπίτι, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ κυρία Μίλχ, ἐφαίνοντο ὡς νὰ μ' ἐφοβοῦντο. Ἤμουν πολὺ μετανοημένη καὶ λυπημένη.

«— Ἔτσι συμβαίνει πάντοτε, μοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα· χρειάζονται μῆνες ὁλόκληροι καλωσύνης καὶ γλυκύτητος διὰ νὰ λησμονηθῇ μία στιγμὴ ὀργῆς καὶ τὰ κατσικάκια πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ νὰ μὴ δείχνωνται κακά, ἂν θέλουν νὰ τὰ γαποῦν καὶ νὰ τοις ἔχουν ἐμπιστοσύνην».

Γ'.

«Ἡ μητέρα μου προσεπάθει πολὺ νὰ με συνηθίσῃ εἰς τὴν λιτότητα. Ὅταν ἤμεθα εἰς τὴν βοσκήν, δὲν με ἄφινε νὰ βόσκω ὅσον ἤθελα. Ἅμα ἔλεγε «Φθάνει! ἀρκετὰ ἔφαγες!» ἔπρεπε νὰ παύσω ἀμέσως.

«Δὲν ἐννοοῦσε νὰ κόπτῃ κανεὶς περισσότερον χόρτον ἢ φύλλα, ἀφ' ὅ,τι ἠμποροῦσε νὰ φάγῃ. Τὴν διασκέδασιν αὐτὴν την ὠνόμαζε σπατάλην καὶ ἔλεγεν ὅτι ἦτο πολὺ κακή, διότι δι' αὐτῆς ἐστερεῦντο οἱ ἄλλοι. Ἐπίσης δὲν ἐννοοῦσε νὰ εἶμαι δύσκολη εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ φαγητοῦ.

«— Ποῦ νὰ εὑρίσκῃ κανεὶς πάντα θυμάρι ἢ τριφύλλι!» ἔλεγε. Πρέπει νὰ συνηθίσῃς νὰ τρώγῃς κάθε φυτὸν που δὲν βλάπτει.»

«Ἐπήγαινεν ἀκόμη μακρύτερα: ἤθελε νὰ μάθω νὰ τρώγω καὶ χόρτα πικρά.»

«— Δὲν ἠξεύρει κανεὶς ποτὲ τί ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ. Ἔξαφνα ἠμπορεῖ νὰ εὑρεθῇς εἰς κανένα τόπον, ποῦ μόνον τέτοια χόρτα νὰ ὑπάρχουν. Πῶς θὰ κάμῃς λοιπὸν, ἂν δὲν τα ἔχῃς συνηθίσῃ;»

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΩΝΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ.

ΤΟ ΓΑΛΑΖΑΚΙ

Μίαν ὡραίαν χειμερινὴν ἡμέραν, ἐπεριπατοῦσα εἰς τὸν Βοτανικὸν Κῆπον. Ἡ χιὼν ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος· αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων ἦσαν κατάλευκοι.

Ὀλίγοι περιπατηταὶ ἐφαίνοντο εἰς τὰς εὐρείας δενδροστοιχίας· ὁ δὲ ἀλαμπὴς ἥλιος, μετὰ κόπου διασχίζων κυκνὸν πέπλον ἀτμῶν, δὲν ἐθέρμαινε τὴν σιωπηλὴν φύσιν.

Ἐπλανώμην ἀσκόπως εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πλέον ἀπόκεντρα μέρη τοῦ κήπου, ὅταν μία ὡραία σκηνὴ εἵλκυσε τὴν προσοχήν μου. Παιδίον δώδεκα ἕως δεκατριῶν ἐτῶν, λαμπρὰ ἐνδεδυμένον, ἀλλὰ μὲ βαρὺ πένθος, εἶχε παραμερίσῃ τὴν χιόνα εἰς ἓν μικρὸν διάστημα καὶ διεσκέδαζε ρίπτον ψυχία ἄρτου εἰς τὰ πτηνὰ τῆς περιοχῆς. Ὄπισθέν του, γηραιὸς ὑπηρέτης μὲ πολυτελῆ οἰκοστολὴν, ἐπέβλεπε προσεκτικὸς καὶ ἐκράτει τὸ ἐπανωφόριον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσῃ τὸ παιδίον, διὰ νὰ μὴ τρομάξῃ τοὺς πτερωτούς του φίλους.

Πλῆθος ὡραίων πτηνῶν εἶχεν ἑλκύσῃ τὸ μικρὸν τοῦτο συμπόσιον. Οἱ σπουργῖται, οἱ τόσον ἥμεροι καὶ τόσον λαίμαργοι, διεφιλονείκουν τὰ μεγαλήτερα τεμάχια μὲ συνεχῆ κελαδήματα· οἱ πετρῖται κατήρχοντο δειλοὶ ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν καστανεῶν διὰ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν εὐωχίαν· οἱ μελισσοφάγοι κατέφθανον ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ ἀπῆγον εἰς τοὺς πλέον μονήρεις θάμνους τὸ ψυχίον, τὸ ὁποῖον εἶχον ἁρπάσῃ διερχόμενοι· καὶ ὅλα τὰ χαριτωμένα αὐτὰ πλασματάκια ἔψαλλον, ἐκελάδουν, ἐτερέτιζαν γλυκά, ὡς διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν εὐεργέτην των.

Τὸ παιδίον ἐκύτταζε μὲ ζωηρὰν ἔκφρασιν χαρᾶς τὴν εὔθυμον αὐτὴν συνάθροισιν· παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὅσα πτηνὰ ἐφαίνοντο δειλότερα καὶ ἔμεναν παράμερα· τοῖς ἔρριπτε τροφὴν, χωρὶς νὰ τα τρομάζῃ, καὶ ἐμειδίαν μὲ ἀφελῆ εὐχαρίστησιν, ὁσάκις κατώρθωναν νὰ τὴν σώσουν ἀπὸ τὴν ἀπληστίαν τῶν ἰσχυροτέρων καὶ τολμηροτέρων.

Ἐπλησίασα καὶ ἐγὼ καὶ διένειμα εἰς τοὺς μικροὺς ἐκείνους πεινασμένους ἕνα κουλουράκι, τὸ ὁποῖον εἶχα ἀγοράσῃ πρὸ ὀλίγου. Τὸ παιδίον μὲ εὐχαρίστησε δι' ἑνὸς μειδιάματος.

— Τὰ δυστυχισμένα τὰ πουλάκια, μοῦ εἶπε, ποῦ νὰ εὕρουν τροφὴν τώρα ποῦ ἡ γῆ εἶνε σκεπασμένη ἀπὸ χιόνι!.. Πρέπει κανεὶς νὰ τα εὐσπλαχνίζεται.

— Ὥστε ἀγαπᾶτε πολὺ τὰ πτηνά; ἠρώτησα μ' ἐνδιαφέρον.

— Ὦ, ναί! ἀπεκρίθη, ἀποστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς διὰ νὰ κρύψῃ ἓν δάκρυ· προπάντων τοὺς μελισσοφάγους.

Ἐννόησα ὅτι ἡ ἔκφρασις αὐτὴ θὰ ὑπέκρυπτε κάποιαν λυπηρὰν ἱστορίαν καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ τον ἐρωτήσω περισσότερον.

Ἐν τούτοις ἤθελα πολὺ νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὸ μυστικὸν τοῦ παιδίου, εἰς τὸ ὁποῖον εὕρισκα τόσην ἀγνότητα καὶ ποίησιν. Δὲν θὰ σας εἴπω διὰ ποίων μέσων κατώρθωσα νὰ ποινκτήσω τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ πῶς το ἔκαμα νὰ μου διηγηθῇ μόνος αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἐπεθύμουν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τολμῶ καὶ νὰ την ζητήσω.

Ἀφ' οὗ συνεβουλεύθη χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι τῷ ἐχρησίμευεν ὡς Μέντωρ, μοὶ εἶπε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικήν, ἐν ᾧ ἐπεριπατοῦμεν βραδέως εἰς μίαν ἔρημον δενδροστοιχίαν:

— Ναί, κύρτέ μου· ἀγαπῶ πολὺ τὰ ὡραῖα αὐτὰ πτηνὰ διότι μοῦ διεγείρουν τρυφερὰς καὶ προσφιλεῖς ἀναμνήσεις· καὶ δὲν τα ἀγαπῶ ὅπως ἄλλοι, διὰ νὰ τα κλείω εἰς τὸ κλωβίον καὶ νὰ τα στερῶ τὴν ἐλευθερίαν των· ἀλλὰ τ' ἀγαπῶ διὰ νὰ τα προστατεύω, τὰ ἀδύνατα αὐτὰ πλάσματα, ποῦ κανένα δὲν βλάπτουν καὶ ὅλους τοὺς εὐχαριστοῦν.

Οἱ τόσον ἁπλοῖ καὶ ὅμως τόσον φρόνιμοι αὐτοὶ λόγοι, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς παιδίου, μ' ἐξέπληξαν. Ἀλλ' ἐλησμόνουν ὅτι ἡ θλίψις ἀναπτύσσει πρωΐμως τὸν ἄνθρωπον· καὶ προφανῶς ἡ θλίψις δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸν νεαρόν μου φίλον. Ἐστέναξε καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Εἶχα μίαν ἀδελφὴν, μικροτέραν μου κατὰ ἓν ἔτος, ἡ ὁποία ἐφρόνει τὰ ἴδια. Ἡ καϊμένη μου ἡ Νινοῦλα! ὑπέφερε ὅταν ἔβλεπε νὰ ὑποφέρῃ καὶ αὐτὴ ἡ πεταλούδες, ποῦ ἔπιανα εἰς κανὲν ἄνθος... Ἦταν τόσῳ γλυκειά, τόσῳ καλή, τόσῳ πονετική,, ἡ καϊμένη μου ἡ Νινοῦλα!

Ἐκύτταξα τὰ μαῦρα ἐνδύματα τοῦ παιδίου καὶ ἐνόησα διατί ἔκλαιε.

— Τὸ περασμένον καλοκαῖρι, ἐξηκολούθησεν, ἤμουν εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὴν Νίναν. Μίαν ἡμέραν ἐπεριπατούσαμεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἐδιασκεδάζαμεν ἥσυχα, ὅταν ἔξαφνα ἠκούσθη μία στριγγὴ φωνὴ γερακιοῦ ἀπὸ τὴν πλησίον βάτον.

«Ἡ Νίνα ἐτρόμαξε καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ· ἀλλὰ τὴν ἐκράτησα καὶ ἐπλησιάσαμεν, διὰ νὰ διώξωμεν τὸ ἁρπακτικὸν ὄρνεον, τὸ ὁποῖον ἐπέταξεν ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὰ βαρειά του πτερά. Κάτι λεπτὰ πουπουλάκια ἐπετοῦσαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Παρεμερίσαμεν τοὺς κλώνους μιᾶς λεπτοκαρυᾶς καὶ εἴδαμεν μίαν φωλίτσαν, τὴν ὁποίαν τὸ γεράκι εἶχε καταστρέψῃ. Μόνον ἕνα πουλάκι ἦτο ἀκόμη ζωντανὸν ἀνάμεσα εἰς τὰ αἱματωμένα λείψανα τῶν ἀδελφῶν του καὶ ἐφώναζε σπαρακτικά, ὡς νὰ μας ἐκάλει πρὸς βοήθειάν του. Ἡ μητέρα εἶχεν ἀποθάνῃ βεβαίως, ὑπερασπίζουσα τὰ μικρά της· καὶ μόνον ἐκεῖνο, τὸ μικρότερον, εἶχε σωθῇ.

«Ἡ Νίνα τὸ ἔλαβε μαλακὰ εἰς τὴν χεῖρά της.

«— Πουλάκι μου! εἶπε· δὲν ἔχει πειὰ οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδέλφια· καὶ τὸ κακὸ γεράκι εἰμπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ. Ἂν το ἀφήσωμεν ἐδῶ θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν ἢ θὰ φαγωθῇ ἀπὸ τὸ γεράκι!

«— Λοιπὸν νὰ το πάρωμεν εἰς τὸ σπίτι, εἶπα· καὶ ὅταν μεγαλώσῃ, ὅταν θὰ ἠμπορῇ νὰ εὑρίσκῃ τροφὴν μόνον του, τοῦ δίδομεν πάλιν τὴν ἐλευθερίαν του».

«Ἡ Νίνα χαρούμενη, ἐπῆρε τὸ πουλάκι εἰς τὸ σπίτι. Τοῦ ἔκαμε μίαν φωλιὰν ἀπὸ βαμβάκι καὶ οἱ δύο τὸ ἐπεριποιούμεθα πολύ.

«Σὲ ὀλίγον τὸ πουλάκι ἐμεγάλωσεν· ἀντὶ τοῦ γυμνοῦ καὶ δυστυχοῦς πλάσματος, τὸ ὁποῖον ἐπήραμεν ἀπὸ τὴν φωλεάν, τώρα εἴχαμεν εἰς τὸ σπίτι ἕνα ὡραῖον μικρὸν μελισσοφάγον, ζωηρὸν καὶ ἐξυπνον, μὲ πτερὰ γαλάζια, μὲ στῆθος κίτρινον ἀνοικτὸν καὶ μὲ μίαν λοφιὰν κυανῆν, τὴν ὁποίαν ἀνεσήκωνεν ὑπερηφάνως ὅταν ἐχαίρετο ἢ ὅταν ἐθύμωνεν. Ἐπετοῦσε μέσα εἰς τὸ δωμάτιον ἀνήσυχα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μὲ μικρὰ-μικρὰ θρηνώδη κελαδήματα. Ἐφαίνετο ὡς νὰ μας ἐζητοῦσε πάλιν τὴν ἐλευθερίαν του.

«Τότε εἶπα εἰς τὴν Νίναν:

«— Δὲν πρέπει νὰ κρατῶμεν φυλακισμένον τὸ ταλαίπωρον αὐτὸ πουλί· δὲν του ἐσώσαμεν βέβαια δι' αὐτὸ τὴν ζωήν».

«Ἡ Νίνα ἤρχισε νὰ κλαίῃ· ἀλλ' ἐπῆρε τὸν μελισσοφάγον καὶ κατέθημεν εἰς τὸν κῆπον.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

(Ἐκ τῶν τοῦ Élie Berthet) Ξ.

«ΙΑΜΒΟΙ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ»

[Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ κ. Κωστῆς Παλαμᾶς, εἷς ἐκ τῶν πρώτων συγχρόνων ποιητῶν μας, ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς καλλιτεχνικὸν καὶ πολυτελέστατον τομίδιον ποιημάτων. Τὰ ποιήματα ταῦτα, ὁμοιόμορφα ὅλα, συγκεινται ἀπὸ τρία τετράστιχα ἕκαστον, οἱ στίχοι τῶν ὁποίων δὲν ἔχουν πάντοτε τοῦ αὐτοῦ εἴδους πόδας, ἀλλ' ὅτε μὲν *ἰάμβους*, ὅτε δὲ *ἀναπαίστους*· ἑπομένως ὁ ρυθμός,— καθὼς γνωρίζουν κάλλιστα οἱ ἀναγνώσαντες τὴν Μικρὰν μας Στιχουργικήν,— δὲν εἶνε πάντοτε ὁ ἴδιος καὶ χρειάζεται προσοχὴ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἀπαγγελίαν τῶν στίχων αὐτῶν.

Οἱ «Ἰαμβοι καὶ Ἀνάπαιστοι» εἶνε ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως ποιήματα, γραμμένα διὰ μεγάλους. Ἀλλὰ καὶ οἱ νεαροί μας ἀναγνῶσται δύνανται ἀπολαύσουν ἀκάπως τὰ κατωτέρω δύο, τὰ ὑπ' ἀριθ. 30 καὶ 31 τεμάχια τῆς συλλογῆς, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ὁ ὕμνος τῆς Καλωσύνης, τὸ δὲ ὁ ὕμνος τῆς παιδικῆς Ψυχῆς. Οἱ *Ἰαμβοι καὶ Ἀνάπαιστοι* τιμῶνται φρ. 3 καὶ εὑρίσκονται εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας.]

30

Εἶδα τὴ θάλασσα ἄγρια
Νὰ δέρνουν τὰ στοιχεῖα
Τὸν θνητὸν ἀγριώτερα
Τὸν δέρνει ἡ Δυστυχιά.

Εἶδα τὸ χειμωνιάτικο
Τῆς πάχνας μαράζι·
Τὸν θνητὸν φοβερώτερα
Ἡ Ἀρρώστια μαραγκιάζει.

Εἶδα τὴ γῆ ἀπ' τὴν ἄνοιξι
Νὰ λάμπῃ σὰν ρουμπίνι·
Τὸν θνητὸν λαμπερώτερα
Φωτίζει ἡ Καλωσύνη!

31

Ἤμουν ἀθῶο κι' ἀνήξερο,
Ἤμουν βυζασταροῦδι.
Κ' ἤμουν λιγώτερο ἀνθρωπος
Καὶ πιὸ πολὺ λουλοῦδι.

Τώρα τὰ χρόνια πλάκωσαν
Καὶ πέταξαν τὰ μύρα...
Ἱερὴ Σοφία, δέξου με
Στοῦ Ναοῦ σου τὴ θύρα.

Κι'ὅ,τ' ἤμουν πρῶτα, ἀκάτεχος,
Βοήθα νὰ ξαναγίνω·
Τώρα ἐσὺ πάλι κάνε με
Σὰν παιδὶ καὶ σὰν κρίνο!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τῇ ἡμέραν τῶν Θεοφανίων ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἦτο εἰς τὸ Φάληρον. Ἰδὸν δὲ ἓν παιδίον κυφὸν, τοῦ ὁποίου ἡ καμπούρα ἐσχημάτιζε μίαν μεγάλην σφαῖραν, εἶπε:

— Μπαμπᾶ, μήπως διὰ νὰ πιάσῃ τὸν σταυρὸν εὐκολώτερα ἔβαλε φούσκαν εἰς τὴν πλάτην του;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φιλοκατρίδος Ἑλληνίδος

* * *

Ὁ Νῖκος διέρχεται τὴν ὁδὸν, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ βιολίον του.

— Παιδιά, νὰ ὁ Ὀρφεύς, φωνάζει ἕνα παιδί· ἐλᾶτε νὰ χορέψωμε!

— Καὶ βέβαια εἶμαι ὁ Ὀρφεύς, ἀπαντᾷ ὁ Νῖκος, ἀφ' οὗ κάμνω τὰ ζῷα νὰ χορεύουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Πεταλούδας.

Τῆς πληρώσεως τῶν δώρων ὁ πίναξ δι' ἐλλειψιν χώρου σήμερον θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κανεὶς καὶ καμμία δὲν ἔμεινε ποῦ νὰ μὴ γράψῃ ὅτι ἐλυπήθη διὰ τὴν κατάργησιν τῶν «Ἀθηναϊκῶν Ἐπιστολῶν» μὲ τὰς συμπαθητικωτέρας ἐκφράσεις διὰ τὸν Φαίδωνα. Τὰς ἐπιστολὰς ταύτας ἀνέγνωσα πρὸς τὸν ἀγαπητὸν συνεργάτην μου, ὁ ὁποῖος μ' ἐπεφόρτισε νὰ εὐχαριστήσω ἐκ μέρους του τοὺς νεαρούς μου φίλους καὶ νὰ τοις εἴπω ὅτι θὰ ἤρχιζε πάλιν τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς» ἂν δὲν ἤξευρεν ὅτι τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Ἡμερολογίου του κρίνονται ὡς ἀκόμη ὡραιότερα.

Ἔλληξεν ἡ προθεσμία διὰ τὰς ἀπαντήσεις τῆς Δ' Κυριακῆς. Τώρα περιμένετε τὴν κρίσιν.

Σελίδας καλλιγραφίας διὰ τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν δέχομαι μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἐξεσπάθωσαν ἀκόμη: ἡ *Ἀργεία Τελλέσιλα* διὰ 6' φορὰν καὶ μου ἔκαμε 1 συνδρ. τὸ *Μὴ με Δημόνει* (νέον ξεσπάθωμα· 1) ἡ *Γελδεσσα Φύσις* 3, ὁ *Παναγ. Θ. Κυριακίδης* 6, ὁ *Αἴξυτος* (νέον ξεσπάθ. 1) ὁ *Ἐπ. Γ. Παπαμιχαὴλ* 2, ὁ *Ρ. Μόρδος* 1, ὁ *Παναγ. Φλωρίδης* 3, ὁ *Δημ. Γ. Δεκατσᾶς* 1, ὁ *Διονύσιος Α. Καλλίνικος* 3, ἡ *Ἀνθισμένη Ἀγγαριὰ* νέον ξεσπάθ. 3), ἡ *Εὐαίσθητος Καρδία* 1, ὁ *Σπυρίδων Γ. Λάφης* 1, ὁ *Δημήτριος Στεφανίδης* 1, ὁ *Κολοσσὸς τῆς Ρόδου* 1, ὁ *Ἕκτωρ Σ. Δεσύλλας* 1, ἡ *Δεσποινὶς Ἀσπασία Βλ. Σκορδέλη* 3, ἡ *Οὐρανία Ι. Μακρῆ* 1, ὁ *Λευκὸς Παπαγάλλος* 1, ἡ *Ἑλλὴ Π. Σακελλαρίδου* 1, ἡ *Ἐλένη Ἀντωνίου* 2, τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* 1, ὁ *Ἀμφίλοχος Παπαδόπουλος* 2, ὁ *Καραγιάρας τοῦ Φαλήρου* (νέον ξεσπάθ. 1), ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* 2, ὁ *Φιλέλλην Μικρασιάτης* 1, ὁ *Μιχ. Σ. Κουρούκλης* 1, ὁ *Πολυδεύκης Ι. Ξενάκης* 4.

Ὅλους αὐτοὺς σήμερον τοὺς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας. Τοὺς ἄλλους θὰ τους ἰδῆτε εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα, διότι, καθὼς σᾶς εἶπα, τὸ ξεσπάθωμα ἐξακολουθεῖ καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη διὰ πολὺν-πολὺν καιρόν.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἐπιθυμοῦν νὰ ἀλλάξουν Μικρὰ Μυστικά: ἡ *Ἄπτερος Νίκη* μὲ τὴν *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα*· ἡ *Φίλεργος Χελιδὼν* μὲ τὸν *Καραγιάραν τοῦ Φαλήρου*· ἡ *Αἰχμάλωτος Χελιδὼν* μὲ τὴν *Μαρίαν Χαριτάτου*· ὁ *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπουμ* μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*, μὲ τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ*, μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* μὲ τὴν *Μέδουσαν* καὶ μὲ τὴν *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* (διότι ὁ *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπουμ* θέλει νὰ κάμῃ ὁλόκληρον Λεύκωμα)· ἡ *Ἑβδομος Οἰκία* μὲ τὸν *Στέφανον Κότινον*· ἡ *Πέτρα Σκαρδάλου* μὲ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου*.

Ὅσοι καὶ ὅσαι ἐκ τῶν ἀνωτέρω *δέχονται τὴν πρότασιν*, θὰ κάμουν ὅ,τι εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον.

Ἂν δὲν ἔχουν Τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν, ἂς σπεύσουν νὰ προμηθευθοῦν ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου: τὴν *Καλλιτέχνιδα Διαβολίσκην*, τὴν *Περιπαθῆ Μελῳδίαν*, τὸν *Κιθαῳδὸν Ἀπόλλωνα*, τὸν *Δέοντα τῆς Νεμέας*, τὸν *Τερπικέραυνον Δία*, (αὐτὸ ἐξέλεξα)· τὴν *Δεσποινίδα Ἀώ*, τὴν *Λευκὴν Ἄρκτον* (αὐτὸ ἐξέλεξα)· τὴν *Ὡραίαν Δορκάδα*, ἐπίσης, τὴν *Ἀμάλθειαν*, τὸν *Στρατηγὸν Ἀντίβαν*, τὴν *Κυανῆν Ἀκακίαν*, τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, τὸν *Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην*, τὴν *Παπαρούνα τῆς Πεντέλης*, τὴν *Αὔραν τοῦ Εὐξείνου*, τὴν *Θεσσαλὸν*, τὸν *Καλλικράτιδαν* (αὐτὸ ἐξέλεξα· τὸν *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου* (καλὴ ἡ ἐκλογή μου·), τὸν *Μέλλοντα Ναύαρχον*, τὸν *Ταὶν-Τσὶν*, τὸν *Ξηροκόκκαλον* καὶ τὴν *Ἀναμπουμπούλαν*. — Τί ὕλη διὰ τὰς Γνώμας καὶ Σκέψεις τοῦ Ἀνανία, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ δημοσιεύονται ὅλον αὐτὸ τὸ ἔτος!

Ὄχι δά, *Μυρσίνη* μου, δὲν εἶνε ἀνάτος ἀσθένεια ὁ ὀδοντόπονος. Μὴν ἀπελπίζεσαι!

Πραγματικῶς, *Ζαππάς*, τὸ «Μαγικὸν Γράμμα» εἶνε δύσκολος ἄσκησις. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιμονὴν λύεται καὶ αὐτή. Χαίρω πολὺ που χάρις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἔμαθες καὶ μεταχειρίζεσαι Λεξικόν.

«Τί θαῦμα πάλιν αὐτὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά! — μοῦ γράφει τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι* — ἐγὼ φοβοῦμαι... μήπως τρελαθῶ ἀπὸ τὴν χαρά μου!» Ὄχι δά, *Ἥσυχο Ἀεράκι*, φόβου μα!

Μακρολέλεκα, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, ἀφ' οὗ καὶ σύ, καθὼς λέγεις, ἔχῃς μακρὸν λαιμόν, ὅπως ὁ περίφημος ἥρως τοῦ Βέρν.

Εὐχαρίστως, *Λάζαρε Γ. Αὐρίτη*, δέχομαι τὸν ἀδελφόν σου *Ἀσωνίδαν* εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τὸν ἀσπάζομαι.

Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ σε λέγω *Λαίμαργον Γατάκι*, μικρέ μου φίλε. Μὰ εἶσθε τρεῖς ἀδελφοί; διότι εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἔρχονται δύο, ἕνας πολὺ μικρὸς καὶ ἕνας ὀλίγον μεγαλήτερος.

Ἥρωα Γαριβάλδη, τώρα μάλιστα, εὐχαρίστως!

Ἐχάρην πολὺ πού μου ἔγραψες καὶ ἰδιαιτέρως, ἀγαπητόν μου *Δαιμονάκι*. Εἶσαι πολὺ καλὸ παιδὶ καὶ τὸ ψευδώνυμον μόνον ὡς εἰρωνεία σοῦ πηγαίνει.

Δωδεκάμισυ ἐτῶν καὶ πηγαίνεις εἰς τὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου, *Κορυθαίολε Ἕκτορ*! Εὖγε παιδί μου. Μικρὰ Μυστικὰ βεβαίως δύνασαι νὰ ἀναταλάσσῃς καὶ μὲ μὴ συνδρομητάς μου. Ἀλλ' εἶσαι μικρὸς ὥστε νὰ ἔλθῃς μόνος σου εἰς τὴν Μ. Κυριακήν. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σε συνοδεύσῃ κανένας μεγαλήτερος συγγενής σου;

Ἀλήθεια, Λέον τῆς Ἀφρικῆς, ἐφοβήθης σοβερὰ ἐκλαδῶν ὡς φάντασμα μίαν κουκουβάγιαν εἰς τὸν ἐξοχικὸν πύργον τοῦ *Λεοντοκάρδου Λεωνίδα*; Αὐτὰ μοῦ γράφει τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*.

Φίλτατε *Γεώργιε Ι. Δούκα*, μοῦ ζητεῖς «Μικρὰ Μυστικὰ» ἀλλὰ δὲν μου ὁρίζεις πόσα θέλεις, οὔτε μοῦ στέλλεις τὸ ἀντίτιμον. Ἕκαστον τετράδιον τιμᾶται 15 λεπτά· τὰ 25 μαζὶ φρ. 3.

Μ' ἐμάγευσεν ἡ πλήρης ἀγάπης ἐπιστολή σου, *Φίλεργος Χελιδών*. Τί εὔμορφα πού τα λέγεις!

Ἀγαπητή μου *Φουρκούνα*, πάρε πολλοὺς ἀσπάζεσαι αὐτὴν τὴν φοράν, ποῦ τόπος, βλέπεις; Ὥστε ἀπὸ ἕνα ἢ δύο εἰς κάθε ἐπισ·ολήν, σὲ παρακαλῶ, καὶ αὐτὸ τὸ λέγω δι' ὅλους. Εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ τὰς ἐνεργείας σου.

Εἴθε τί ὡραῖα μυθιστορήματα, *Δάφνη*; Καὶ πού νὰ ἰδῆς ἀκόμη!

Κάτων *Νεώτερε*, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ἀλλὰ διατί κάφησες τὸ πρῶτον ὡραῖόν σου ψευδώνυμον! Δὲν ἠξεύρεις πόσον λυποῦμαι ὅταν οἱ φίλοι μου ἀφίνουν τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖον τοὺς ἔχω συνειθίσῃ.

Ὁ λεξιγριφός σου, *Δημ. Ν. Χατζίσκε*, θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειράν του καὶ ἐὰν ἐγκριθῇ. Τί εὔμορφη ἡ ζωγραφιὰ τῆς ἐπιστολῆς σου!

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, *Αἰχμάλωτε Χελιδών*, διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα. Τὰ σέβη μου εἰς τὴν καλήν σου μητέρα.

Φιλόπατρις Ἑλληνίς, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

«Ὡραιοτάτη ἡ ἰδέα σου τῶν Μικρῶν Μυστικῶν — μοῦ γράφει ἡ *Ἄπτερος Νίκη*. — Βλέπω, Διάπλασίς μου, ὅτι φροντίζεις δι' ἡμᾶς καὶ ἐπιθυμεῖς νὰ μας διασκεδάζῃς, ὅπως ἡ μήτηρ τὰ τέκνα της· δι' αὐτὸ σεβάγαπῶ πολὺ καὶ σε ἐκτιμῶ.» Εὖγε, καλή μου φίλη!

Βεβαίως *Κουκουρίχε*, ἐπιτρέπεται νά μου στέλλῃς Παιδικὸν Πνεῦμα· καὶ ἂν ἐγκρίνεται θὰ δημοσιεύεται. Ἔλαβα ὅ,τι μου ἔστειλες καὶ μὴν ἀνησυχῇς.

Διόλου «σαχλὴ» ἡ ἐπιστολή σου, *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπουμ!* Καὶ ἡ τόση μετριοφροσύνη πάλιν δὲν ἀξίζει. Καθὼς φαίνεται, εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα γίνεται λόγος πολὺς δι' ἐμέ.

Πολὺ καλοὶ οἱ στίχοι σου, *Μαρίνε Σιγοῦρε*, Φαίνεται ὅτι θὰ γράψῃς ὡραῖα ποιήματα. Τὸ ἔχει ἡ πατρίς σου νὰ βγάλῃ ποιητάς.

«Θά σου γράφω καὶ ἐγώ,—μοῦ γράφει ὁ νέος *Ἐλπιδοφόρος*, εἰς τὸν ὁποῖον εὐχαρίστως δίδω τὸ παλαιὸν αὐτὸ ψευδώνυμον—τώρα ποῦ ἦλθα εἰς τὸ Γραφεῖόν σου καὶ ἐγνώρισα τὸν Φαίδωνα, τὴν Ἀγάπην, (δὲν ἦτο ἡ Ἀγάπη ἐκείνη που ἐζωγράφιζε;) τὸν Ἀνανίαν (ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς θύρας) καὶ τὴν Πίσσαν. Μόνον τὴν κυρὰ-Μάρθαν δὲν ἐγνώρισα ἀκόμη.» Ἔλα καμμίαν ἄλλην ἡμέραν καὶ ἴσως την ἰδῇς! Ἀλλὰ αμακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες!» εἶπεν ὁ Χριστός.

Διόλου δὲν ἐνόησε τὴν χρῆσιν τῶν Μικρῶν Μυστικῶν ὁ *Ἀλέξανδρος Σαλουμίδης*, καὶ μου ἐπέστρεψε τὸ τετράδιον ποὺ του εἶχα στείλῃ ὡς δεῖγμα, συμπεπληρωμένον! Ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις του ἐντούτοις μοῦ ὑπερήφερεν αὐτή: «Ποῖον ξένον ἔθνος ἀγαπᾶτε περισσότερον;—*Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀγαπῶ περισσότερον τὴν Ἑλλάδα.*» Ἔξοχον!

Τὸ ἴδιον ἔκαμε καὶ ἡ φιλτάτη μου *Ἀλεξάνδρα Σ. Δούρου*. Εἰς τὸ Αὐτόγραφον ἔγραψε: «Ἐπιθυμῶ νὰ γίνω πλουσία καὶ ἰσχυρά, διὰ νὰ βοηθῶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους ἀνθρώπους.» Τί ὡραῖον!

Γαληνιαία θάλασσα, ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμόν σου. Σοῦ ἔστειλα ἓν Τετράδιον Μικρῶν Μυστικῶν· ἀλλὰ τὰ Μικρὰ Μυστικὰ δὲν ἔχουν σχέσιν οὔτε μὲ τὴν Μεγάλην οὔτε μὲ τὴν Μικρὰν Κυριακήν. Εἶνε μόνον διὰ νὰνταλλάσσωνται μεταξὺ τῶν φίλων.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Αὐτοκράτορ τῶν Ὠκεανῶν*. Εἰς τὸ Αὐτόγραφον τῶν Μικρῶν Μυστικῶν γράφετε καμμίαν ἰδέαν, δηλαδὴ κανὲν ρητόν, ἰδικόν σας ἢ ξένον, τὸ ὁποῖον νὰ σας ἀρέσῃ.

Καὶ ἐφημεριδογράφος ὁ φίλος μου *Χρυσοῦς Στάχυς*, φαντασθῆτε! Ἐκδίδει μίαν ἐφημεριδούλαν, χειρόγραφον βέβαια, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τικ-Τάκ». Καὶ εἰς ἀνώτερα.

Βεβαίως, *Λευκὴ Πεταλούδα*, δὲν εἶχα ἀνάγκην ἀπὸ τὴν κάρταν σου διὰ νὰ σ' ἐνθυμοῦμαι. Ὦ, σ' ἐνθυμοῦμαι πάντοτε!

«Τὰ νέα σου μυθιστορήματα μοῦ φαίνονται λαμπρὰ — γράφει ὁ φίλτατος *Δὴν Κεχώτης* — διότι ἀρχὴ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός». Ὀρθότατα!

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, *Γελόεσσα Φύσις*, καὶ διὰ τοὺς καλοὺς λόγους καὶ διὰ τὰς καλὰς πράξεις.

Ὡραιοτάτη ἡ «Σαλαμίς» σου, *Γῆ τῆς Ἑλλάδος!* Τὴν ἀνέγνωσα μὲ μεγάλην μου εὐχαριστησιν. Κάθε ἄλλο παρὰ «ἀνυποφόρος»!

Εἰς τὴν Μεγάλην Κυριακὴν δηλόνουν ἀκόμη ὅτι θὰ ἔλθουν: ἡ *Φουρτούνα*, ἡ *Δεσποινὶς Ἀώ*, ἡ *Φίλεργος Χελιδὼν*, μὲ τὴν μητέρα της καὶ μὲ τὴν μικράν της ἀδελφήν· ἡ *Κυαρῆ Ἀκακία* μὲ τὴν μεγάλην της ἀδελφὴν καὶ μὲ τὸν ἀδελφόν της. Πρὸς τὸν κύριον Συρμόπουλον ἔγραψαν ὅτι θὰ παρευρεθοῦν ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνὶς* καὶ ὁ πρώην *Μπερτόλδος*, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἔστειλε καὶ τὴν δραχμήν του ἀπὸ τώρα!

Ἀσπασμοὶ, πληροφορίαι. — Τὸ *Λευκὸ Περιστεράκι* ἀσπάζεται τὸ *Λευκὸν Ρόδον*· ἡ *Μυρσίνη* τὴν *Λευκὴν Βιολέττα*· καὶ τὴν *Δάφνην*· ἡ *Ζαππὶς* τὸν *Μινώταυρον*, ὁ ὁποῖος, μεθ' ὅλου του τὸ ἄγριον ψευδώνυμον, τῆς φαίνεται ὡς μικρὸς ἱεροκῆρυξ· ἡ *Ἑσπερινὴ Γαλήνη* τὴν *Χρυσῆν Βροχήν*· τὸ *Ὅσυχη Ἀεράκι* τὴν *Κόρην τοῦ Ἡλίου*, τῆς ὁποίας ζητεῖ τοὐλάχιστον τάχιστα· ὁ *Μακρολέλεκας* τὸν *Μινώταυρον*· ἡ *Πολυξένη Σ. Δεσύλλα* τὸν *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* (καὶ λέγει ὅτι τὸ ὄνομα τῆς μητρός του ἀρχίζει ἀπὸ Σ. ἀλήθεια;) ἡ *Ἀνθισμένη Λυγαριὰ* τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*—ἤκουσε, λέγει, πολλὲς φλογέρες, ἀλλ' αὐτῆς τὸν σκοπὸν δὲν τον ἀναγνωρίζει· — ὁ πρώην *Γενναῖος Καλλικρατίδας* τὸν *Μπερτόλδον*, ὁ ὁποῖος εἶδε βεβαίως τὰ ἀρχικά του· ὁ *Κορυθαίολος Ἕκτωρ* ὅλους τοὺς ἐν Κρήτῃ συνδρομητάς μου καὶ τὸν *Ὠκύποδα Ἀχιλλέα*· ἡ *Φίλεργος Χελιδὼν* τὴν *Τοσυκνίδαν* καὶ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ *Χειμωνάρθου*· ἡ *Φουρτούνα* τὸν *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου*, τὴν *Δάφνην*, τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπουμ* κτλ. ἡ *Δάφνη* τὴν *Μυρσίνην* καὶ τὴν *Χρυσῆν Ἀμμουδιάν*· ἡ *Αἰχμάλωτος Χελιδὼν* τὴν *Καρδερίναν*, τὴν *Δέαν* καὶ τὴν *Ὀττίλιαν Λιτδερμάϊερ*· ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνὶς* τὸν *Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον*, τὴν *Μπουμπουλίναν* κτλ. ἡ *Ἄπτερος Νίκη* τὴν *Ἑλληνίδα Καλλιτέγνιδα* καὶ τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέραν*· ἡ *Θύελλα* τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ τὴν *Δάφνην*· ὁ *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου* τὴν *Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ* καὶ τὸν *Ὀλύμπιον Δία*, ὧν ζητεῖ τὰ ὀνόματα· ὁ *Αὐτοκράτωρ τῶν Ὠκεανῶν* τὸν *Παγωμένον Ὠκεανὸν* (καὶ πότε θὰ ξεπαγώσῃ;) ὁ *Χρυσοῦς Στάχυς* τὸν *Λευκὸν Λάρον* καὶ τὸν *Ὀρφέα*· ἡ *Λευκὴ Πεταλούδα* τὴν *Ἀττικὴν Μέλισσαν*· ἡ *Ροδοδάκτυλος Ἠὼς* τὸν *Τζὶ-Τζὶ-Μπουμ-Μπουμ*, τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα καὶ τὴν *Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ*· ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* τὸν *Αἴθριον Οὐρανόν*· ὁ *Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης* τὴν *Χρυσῆν Βροχὴν* καὶ τὸν *Φωτεινὸν Οὐρανόν*· ὁ *Χιονισμένος Τυμφρηστὸς* τὸν *Ὀλύμπιον Δία*· τὸ *Ἀργείτικο Πράσσο* τὴν *Αἰχμάλωτον Χελιδόνα* καὶ τὸν *Ναυστραδδὶν Χόρτζαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους της καὶ εἰς τὰς φίλας της, ποὺ της ἔγραψαν ὡραιότατα γραμματάκια καὶ την εὐχήθησαν διὰ τὸ νέον ἔτος: *Ἐλένην Α. Πρεβεδούρου, Νικόλαον καὶ Ἰωάννην Γ. Μπούμπουλην, Ἀλεξάνδραν Χρηστομάνου* (ὅλοι αὐτοὶ μοῦ ἔστειλαν ἀπὸ μίαν χαριτωμένην κάρταν)· *Μούρτζουφλον, Λευκὸ Περιστεράκι, Ζωηρὸν Νεβρόν, Γενναίαν Ἑλληνίδα, Ἕκτορα Οὐρανίαν καὶ Πολυξένην Σ. Δεσύλλα*, ἰδιαιτέρως δὲ τὴν νέαν μου φίλην *Θεοδώραν Σ. Δεσύλλα, Ἀνθισμένην Λυγαριάν, Εὐξεινοποντίαν, Θησέα Θ. Περιστιάνην, Παναγιώτην Σ. Σαουσόπουλον, Μή με Λησμόνει, Βεελζεβούλ, Εὐανθίαν Ι. Πηλίδου, Ἀργείαν Τελλέσιλαν, Δούκισσαν τῶν Ἀθηνῶν*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβον μετὰ τὴν 12 Ἰανουαρίου θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Παραράμματα. Εἰς τὸ ποίημα τοῦ κ. Καμπούρογλου, τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ 1ον φυλλάδιον, ἐν σελίδι 3, ὁ 5ος στίχος εἶνε λανθασμένος: «Μὰ μόνο τὸ παιδάκι τοῦ μιλεῖ». Πάρετε λοιπὸν τὴν πέννα σας καὶ διορθώσατε: «*Μὲ πόνο τὸ παιδάκι τοῦ μιλεῖ*». — Ἐπίσης εἰς τὸ ἐν σελίδι 12 ποίημα τοῦ κ. Γιαννούκου, στίχ. 10 ἀντὶ «μὲ τρία δάκτυλα λεπτὰ» ἀναγνώσατε: «*μὲ δάκτυλα πολὺ λεπτά*».

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Πωλοῦνται δι' ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

Προμηθευθῆτε ὅλοι διὰ τὰς ἀνταλλαγάς σας.

ΤΙΜΩΝΤΑΙ

Ἕκαστον τετράδιον. . . . . λεπτὰ 15
Δέσμη 25 τετραδίων μετὰ ἐξωφύλλου καὶ πίνακος περιεχομένων. . . . φρ. 3
Ἐξώφυλλον καὶ πίναξ. . . . λεπτὰ 30

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 18 Φεβρουαρ.

29. Δεξίγριφος.

Τὸ ἕνα εἶν' ἐπίρρημα, τὸ δεύτερον ποτάμι,
καὶ ὁ καθένας μὲ αὐτὰ ἕνα πουλὶ θὰ κάμῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

30. Συλλαβόγριφος.

Ἂν γράμμα τ' ἀλφαβήτου μὲ ἄνθος ἑνωθῇ
ἓν ὄρος τῆς Ἑλλάδος θέλει φανερωθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου

31. Αἴνιγμα.

Ἀπὸ νερὸ δὲν γίνομαι καὶ ὅμως κυματίζω.
Δὲν εἶμαι τίποτε σχεδὸν καὶ ὅμως τί ἀξίζω!
Μὲ ἀτενίζεις εὔελπις μένθουσιῶδες ὄμμα
Καὶ ἀψηφᾷς χάριν ἐμοῦ καὶ τὴν ζωὴν ἀκόμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λευκῆς Πεταλούδας

32. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον, ἐστὶ θεράφι θάπαντήσης.
Ἂν στερηθῇς τὸ δεύτερον δὲν εἰμπορεῖς νὰ ζήσῃς.
Πόλις εἶνε τὸ τρίτον μου, εἶδος καρποῦ τὸ ἄλλο.
Πῶς θὰ μὲ λύσῃς εὔκολα ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βακπίδος

33. Ἀστήρ.

```
+       +       +
  +     +     +
    +   +   +
      +++
+++++O+++++
      +++
    +   +   +
  +     +     +
+       +       +
```

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε καθέτως νὰναγνώσκεται τὄνομα συζύγου ἥρως, ὁριζοντίως πόλεως τῆς Ἀσίας, καὶ διαγωνίως ποταμοῦ καὶ πόλεως τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μελιδελιόνος

34. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὄνομα νήσου τοῦ Αἰγαίου.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3, Υἱὸς ἥρωος. 4, Ποτόν. 5, Δημαγωγὸς Ἀθηναῖος. 6, Πόλις τῆς Ρωσσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Πειραιώτου

35. Λογοπαίγνιον.

Ποία Ἑλληνικὴ πόλις ζητεῖ λύκον;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου

36. Ἐλλιποσύμφωνον.

η-ειειρα-αα-αυα-ιεαι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς

38. Γρίφος

χθὼν
———
α

υἱὸς α α ἵνες κότινος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρχαρίου τοῦ Φαλήρου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 28 Νοεμβρίου 1896

642. Πρόγραμμα (πρό-γραμμα). — **643.** Πάνθηρ ((Πάν-θήρ).

644. Τὸ ἄλογο.—

645. ΡΟ-ΑΑ-ΚΙ-ΝΟΝ.—

ΑΑ-Η-ΜΩΝ
ΚΙ-ΜΩΝ
ΝΟΝ.

646.

Κ
ΠΟΑ
ΦΑΡΟΣ
ΠΑΠΥΡΟΣ
ΚΟΡΥΔΑΛΟΣ
ΑΟΡΑΤΟΣ
ΣΟΛΟΙ
ΣΟΣ
Σ

647.—648. 1, Σῖτος, μῖτος, μῖσος, ἴσος, ὅσος, ὅρος, ἧρος, Ἥρας, Ἤρα. 2, *Κίσσα*, ἴσα, ἴσας, ἴσος, ὅσσα, ὅλος, ἄλλος, ἀλός, αὐλός, αὐτός, *Ἀεσός*.— **649.—653.** Γενομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς συλλαβῆς ΒΑ σχηματίζονται αἱ λέξεις: Λίβανος, βάθος, Ἀλβανός, βάσιμος, ἀβάκιον.—**654.** ΙΤΑΛΙΑ. (1, ΙΑπωνία. 2, ΤΙμολέων. 3, ΑΛκη. 4, ΑΛβδανον. 5, ΙΤέα. 6, ΑΙνείας).—**653.** ΠΑΡΙΣ,ΠΡΑΓΑ, ΚΑΡΙΑ (1, ΠΑΚτωλός. 2, ΑΓΑμέμνων. 3, ΡΑΡιον. 5, ΙΡΙς. 5, ΣΠΑρτη). — **656.** Ξίφος τετρώσκει σῶμα, λόγος δὲ νοῦν. — **657.** Ἡ ἀχαριστία μέγιστον κακόν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1897.